

เด็ดดอกไม้ สะเทือนถึงจักรวาล

วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ
ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา วันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน เราต้องรักษาอีกหนึ่งราตรี จะไปค้างคืนที่ไหนยังไม่ได้จนกว่าจะได้อรุณวันพรุ่งนี้ แต่ในปฏิทินเขาจะเขียนว่าเป็นวันออกพรรษา แต่ความจริงแล้วเป็นวันมหาปวารณา เป็นวันสุดท้ายของพรรษา

เราได้กล่าวคำปวารณาซึ่งเป็นภาษาบาลีกันไปแล้ว แปลเป็นภาษาไทยที่พอจะเข้าใจอย่างง่าย ๆ ก็คือ เราปวารณาซึ่งกันและกันว่า ถ้าหากเพื่อนสธรรมิกรูปใดได้เห็น ไตยีน หรือสงสัยว่าเรานั้นประพฤติยังไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้ทำพระนิพพานให้แจ้งได้ยาก หรือไปสู่นิพพานได้ช้านั้น ก็จะอาศัยความรักและปรารถนาดี แนะนำตักเตือนเรา เพื่อให้เราประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัยจะได้ไปสู่พระนิพพานได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายตาย

ที่ต้องปวารณากันก็เพราะว่า ปกติของปุถุชนยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ พุดง่าย ๆ ทุกคนต่างยังมีมานะทิฐิ ยังมีความดื้อถือตัวอยู่ในใจ ถ้าหากไม่มีการปวารณากันเอาไว้ว่า ให้แนะนำตักเตือนกันได้ ในข้อที่ใดเห็นไตยีนหรือสงสัยนั้น มันยากที่จะรับฟัง มันจะหงุดหงิดขัดเคืองใจ จึงได้ปวารณาเพื่อให้โอกาสเพื่อนสธรรมิกได้แนะนำตักเตือน เราจะได้ประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัย จะได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชในคราวนี้

เทศน์กบวชเฉพาะผู้มีบุญ

การอยู่จำพรรษาด้วยกันภายในพรรษานี้ เราจะเห็นได้ว่า เวลาไม่นานเลย เดียววันเดียวคืน เผลอประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงวันสุดท้ายของพรรษาแล้ว การมาบวชของพวกเราในคราวนี้ ทั้งพระนวกะที่เข้ามาบวชใหม่และรวมถึงภิกษุเก่าด้วย การบวชของเรามีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาคือ แสวงบุญ และสร้างบารมี มาชำระกายวาจาใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปนิพพานได้ หรืออย่างน้อยก็มาเติมบุญเติมบารมีให้เรามีอุปนิสัยปัจจัยที่จะไปพระนิพพาน นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องเล็ก ๆ เลย เป็นเรื่องที่สำคัญและยิ่งใหญ่

เทศมณีนี เป็นเทศที่เป็นอนุสาธิต ไม่ใช่ทั่ว ๆ ไป เฉพาะผู้มีบุญที่สั่งสมบุญในพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง ได้ยินได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ หรือพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเกิดกุศลศรัทธาสั่งสมบุญบารมีกันเรื่อยมา ทั้งทานศีลภาวนา เป็นต้น จนเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตในระดับหนึ่งว่า ชีวิตในสังสารวัฏเป็นชีวิตที่มีแต่ความทุกข์ทรมานไม่แน่นอน มีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา เพราะว่ายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์ ยังเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารเขา ซึ่งเขาเอาความโลภ ความโกรธ ความหลงนั้นเข้ามาบังคับบัญชา

เพราะฉะนั้นชีวิตจึงมีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมันอันตราย เนื่องจากมือบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มารองรับอยู่ ซึ่งเราและใคร ๆ ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อได้เห็นภัยในวัฏสงสารอย่างนี้ จึงสั่งสมบารมีเรื่อยมาจนถึงจุดอึดตัวในเพศคฤหัสถ์แล้วก็เข้าสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระภิกษุสามเณร ตั้งแต่บวชช่วงสั้น ๆ จนกระทั่งบวชช่วงยาวขึ้น

เมื่อเรามาบวชอยู่ตรงนี้ได้ จึงได้ชื่อว่าเป็นอสาธารณะ เป็นเพศอันอุดมไม่ว่าไปสำหรับใคร ๆ ที่จะมาอยู่ตรงนี้ได้ เพราะว่ามันอยู่ยาก ถ้าหากไม่มีเป้าหมายอย่างชัดเจน เนื่องจากมันมีพระธรรมวินัยเป็นกรอบที่ล้อมเราอยู่ ซึ่งเราจะทำผิดจากกรอบนี้ไม่ได้ มันมีโทษมีภัยรองรับอยู่

กรอบของพระธรรมวินัยนี้ มีเอาไว้สำหรับเป็นลู่ชีวิตที่จะประคับประคองให้ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ถ้าเรามีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง การอยู่ในกรอบของพระธรรมวินัยมันก็เหมือนไม่ได้อยู่ คือ จะไม่มีความรู้สึกว่ายึดอัดหรือคับแคบ ตรงกันข้ามกลับมีความสุขกายสุขใจ เบาอกเบาใจ เพราะเราได้ปลดเครื่องพันธนาการของชีวิตออกไป เหลือแต่กายวาจาใจที่เราจะต้องคอยดูแลประคับประคองให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็เดินทางเข้าไปสู่ภายใน เพื่อจะได้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยซึ่งเป็นแก่นของชีวิตที่จะทำให้เราสามารถอยู่อย่างมีความสุข

อย่างแท้จริง เป็นอิสระ เป็นความสุขที่กว้างขวาง ไร้ขอบเขต และไม่มี
ความสุขใดมาเทียบได้

เมื่อใครเข้าถึงแล้ว จะมีความรู้สึกเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ
เข้าถึงความสุขประเภทที่ว่า พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่ทราบว่าจะอธิบาย
กันอย่างไร และพระรัตนตรัยในตัวนี้แหละจะเป็นอุปกรณ์ให้เราได้
ศึกษาวิชา ๓ เช่น ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณหรือความรู้เป็นเหตุ
ให้เราระลึกชาติได้ รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตว่า ชีวิตไม่ใช่แค่เกิด
หนึ่งเดียว ตายหนึ่งเดียว หรือตายแล้วสูญ แต่เราได้ผ่านการเวียนว่าย
ตายเกิดมายาวนานนับครั้งไม่ถ้วน ได้เห็นชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขึ้น ๆ
ลง ๆ ของเราตลอดเวลา

ช่วงใดชาติไหนของชีวิต เราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ชาตินั้น
และชาติถัด ๆ มาชีวิตก็สูงส่ง แต่ชาติไหนประมาทในการดำเนินชีวิต
ไม่สั่งสมกุศลธรรม ชาตินั้นและชาติถัดมาก็ตกต่ำ เราจะเห็นการขึ้น ๆ
ลง ๆ ของชีวิตอยู่อย่างนี้

เห็นชีวิตของเราที่ไปอยู่ในอบายมีความทุกข์ทรมานมาก ตั้งแต่ไม่มี
เวลาว่างเว้นจากความทรมาน จนกระทั่งมีช่วงสั้น ๆ ที่ว่างเว้นนิดหน่อย
คือ ตายเกิด ตายเกิด เรื่อยมาเลยกว่าจะมาถึงความเป็นมนุษย์อีกครั้ง
หนึ่ง ส่วนชีวิตในเทวโลกที่ว่าเป็นสุขที่ยาวนานนั้นก็ประเดี๋ยวประด๋าว
และมันก็ไม่แน่นอน อีกทั้งก็ไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง

พระธรรมทายาท รุ่นบูชาธรรม ๖๖ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ
ปฏิบัติธรรม ณ วัดอมبود จ. เชียงใหม่

เพราะฉะนั้นพระรัตนตรัยในตัวก็จะทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ เมื่อเห็นชีวิตอย่างนี้แล้ว มันจะทำให้เราเข้าใจชีวิตของเพื่อนมนุษย์ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะเห็นกฎแห่งกรรมที่ทำหน้าที่โดยไม่เว้นใครแม้เพียงคนเดียวว่า ประกอบกรรมชนิดนี้จะต้องไปสู่ภพนั้น ภพนี้ ไปเสวยวิบากอย่างไรมันก็เห็นตลอดหมด ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย คลายความกำหนัด คลายความผูกพัน ความยึดมั่น ถือมั่นในคนสัตว์สิ่งของ แม้แต่ภพภูมิ มันอาจจะหลุดพ้นจากภพนี้ ใจมันก็จะหลุดร่อน บริสุทธิ์หลุดหนึ่ง แล้วก็ตั้งเข้าไปสู่ภายใน เพื่อไปสู่ ปลายทางสุดท้าย คือ กายธรรมอรหัตต์เป็นพระอรหันต์

เพศนักบวชเป็นเพศที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการทำพระนิพพาน ให้แจ้ง เพราะปลอดกังวลจากเรื่องการครองเรือน จากการทำมาหากิน และมีสิ่งที่เป็นแค่บริวาร ๘ เวลาที่เหลืออยู่เป็นไปเพื่อทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ให้หลุดหนึ่งตั้งเข้าไปสู่ภายใน เพื่อศึกษาความรู้ภายในที่เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งเรียน ยิ่งมีความสุข ยิ่งเรียนยิ่งสว่าง ยิ่งโล่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งมีพลังในการที่จะทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

แตกต่างจากความรู้ทางโลกที่ยิ่งเรียนยิ่งมืด ยิ่งเรียนยิ่งคับแคบ ยิ่งเห็นแก่ตัว ยังวนเวียนกันอยู่ในภพอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นให้ลูก ทุกรูปพึงปิติดีใจที่เราได้มาบวชในคราวนี้ว่า สิ่งที่เราได้กระทำนั้น

ถูกหลักวิชาของบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน บุญนี้จะเกิดขึ้น
กับเราและโยมพ่อโยมแม่ บรรพบุรุษ หมู่ญาติ ตลอดจนสรรพสัตว์
ทั้งหลายไปด้วย

ปวารณากันแล้ว อย่าให้เป็นเพียงธรรมเนียม

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของพรรษา เราได้ปวารณากันแล้วก็ขอให้
ทำอย่างที่เราได้ตั้งใจปวารณา อย่าทำแค่ตามธรรมเนียม พอถึงวัน
มหาปวารณาเราก็มาปวารณากันตามธรรมเนียม แต่พอหลังจากวันนี้
ไปแล้ว เพื่อนสหายธรรมิกมาเห็นเราประพฤติบกพร่องและแนะนำเรา
เราก็อย่าไปโกรธ อย่าไปชุ่นเคืองเขา

ถ้าหากห้ามความโกรธความชุ่นมัวไม่ได้ เพราะว่าเรายังมีกิฐฐิ
มานะอยู่ในตัว ก็ให้ลดมานะกิฐฐิมาอยู่ในระดับที่ฟังได้ แล้วมันไม่ล้น
ออกมาทางปากโต้ตอบเขาไป หรือขยายออกมาทางกิริยาอาการ ทาง
ระบบประสาทกล้ามเนื้อ เพื่อแสดงให้เขาเห็นว่า เราไม่พึงพอใจ อย่าให้
ถึงขั้นขนาดนั้น ให้อยู่ในระดับที่เราข่มใจได้ ที่เรียกว่า “ทมะ” คือ
แม้เราจะชุ่นมัวชดเคืองก็ข่มเอาไว้ ให้มันอยู่ ไม่ให้มันล้นออกมา

แล้วช่วงไหนที่ใจสบาย ก็มาพิจารณาดูในสิ่งที่เพื่อนสหายธรรมิกเขา
ตักเตือนว่า เขาตักเตือนโดยธรรมใหม่ ถูกต้องไหม เราเป็นจริงอย่าง
นั้นจริงหรือเปล่า ถ้าเราไม่เป็นจริง เป็นความเข้าใจผิดพลาดคลาด

เคลื่อนของเพื่อนสหธรรมิก เราก็ให้อภัยเขา อย่าไปขุนมัว แต่ถ้าจริงก็ต้องขอบคุณเขาที่ช่วยชี้มุมทรัพย์ให้เราและรีบปรับปรุงแก้ไข

ทำอย่างนี้ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับเราก่อนเป็นอันดับแรก คือใจสบาย ปลอดภัย ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ขัดเคือง ไม่ผูกพยาบาท ไม่คิดเบียดเบียนเพื่อนสหธรรมิก แล้วความรักในหมู่คณะของเรา มันก็จะแน่นแฟ้นเป็นปึกแผ่น เป็นหนึ่งเดียวกัน จากภิกษุรูปหนึ่งก็ไปถึงเพื่อนสหธรรมิกในอารามเดียวกัน เมื่ออารามของเรามีความรักและความปรารถนาดีกันอย่างแท้จริง มันก็จะขยายไปสู่อารามอื่น เพราะกิตติศัพท์อันดีงามนี้จะแพร่สะพัดไป

หมู่คณะของอารามใดที่มีความรักและปรารถนาดีต่อกัน เราจะสังเกตได้ว่า สมาชิกในหมู่คณะนั้นจะสดใส อินทรีย์จะผ่องใส ก็จะอยู่ในสายตาของพุทธบริษัท ๔ และพุทธบุตรที่ในอารามอื่น เมื่อเขาเห็นแล้วก็จะเกิดกำลังใจที่จะทำอย่างเราบ้าง จากอารามเราก็ไปสู่อารามอื่น แล้วก็ขยายไปทั่วสังฆมณฑลและทั่วโลก นั่นคือเราจะมีส่วนในการทำให้พุทธบุตรทั่วสังฆมณฑลมีความเข้มแข็งในธรรมวินัย มีความรักและปรารถนาดีซึ่งกันและกัน รวมเป็นปึกแผ่นเป็นหนึ่งเดียวกัน

เมื่อพุทธบุตรเป็นปึกแผ่นได้ ก็จะขยายไปสู่อุบาสกอุบาสิกา พุทธบริษัท ๔ ก็จะมั่นคง เมื่อพุทธบริษัท ๔ มั่นคง เป็นสังคมที่รักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ซึ่งเป็นคำสอนที่มีคุณค่าและมี

ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ก็จะขยายไปสู่เพื่อนมนุษย์
ที่นอกบุญเขต และจากมนุษย์ต่อ ๆ มนุษย์กันไปเรื่อย ๆ ก็จะไปทั่วโลก
และมนุษย์ซึ่งอยู่ในสายตาของเทวดา ที่มีกายละเอียดตั้งแต่ในระดับ
ภุมเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ก็จะโจษขานกันต่อไป จนกระทั่งถึง
ชาวสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ชั้นจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตา นิมมานรดี
ปรนิมมิตวสวัตดี และก็จะขยายไปถึงพรหม อรูปพรหม

เราจะเห็นว่า จากการกระทำของเราเพียงรูปเดียวที่รักษาสິงนี้
เอาไว้ นอกจากเป็นธรรมนิยมปฏิบัติและกระทำอย่างจริงจังแล้ว
สามารถขยายไปถึงทั่วภพทั้งสาม ภพทั้งสาม คือ กามภพ รูปภพ
อรุภพ มีอยู่ทุกจักรวาล ที่เราได้ยินได้ฟังว่า แสนโกฏิจักรวาลกับ
อนันตจักรวาล จะมีสายตาของท่านผู้รู้ของแต่ละจักรวาลมองดูอยู่
ถ้าจักรวาลของเราซึ่งมีชื่อว่า “มงคลจักรวาล” มีความเป็นปึกแผ่น
แน่นหนาด้วยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชีวิตที่สดใสใน
คำสอนของพระองค์ท่าน ก็จะขยายไปสู่จักรวาลอื่น แล้วก็จะต่อ ๆ
กันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งที่ใคร ๆ ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้น มันก็จะ
บังเกิดขึ้น

ก้อนหินเพียงก้อนเล็ก ๆ ทั้งลงมากกลางอากาศ ตกลงไปในกลาง
มหาสมุทร เกิดกระแสดลื่น จากคลื่นเล็ก ๆ ลูกนั้น มันก็ค่อย ๆ ไล่
คลื่นลูกอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปถึงฝั่งทั้งหลาย สิ่งที่เราทำความดี

เพียงรูปเดียวนี่ก็จะขยายไปทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดทั้งแสนโกฏิจักรวาล
อนันตจักรวาล นี่คือสิ่งที่มันสามารถเป็นจริงได้ ไม่ใช่เพื่อฝัน เพราะ
ว่า ทุกการกระทำของเรานั้น ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับภพภูมิต่าง ๆ
ทั้งสิ้น โดยที่เรายังไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้เลย และเราคาดไม่ถึงด้วย
ว่า มันจะเป็นอย่างนั้น วันใดที่เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย วันนั้น
เราจะเข้าใจในสิ่งที่หลวงพ่อบุญในวินนี้

กิจที่ต้องทำกันไป

แม้วันพรุ่งนี้จะออกพรรษาแล้วก็ตาม กิจของเราก็กียังมีอยู่ คือ กิจ
ในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะรู้ตัวของเราเองว่า เราผ่านพรรษา
แห่งการบรรลुธรรมมาด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรมถึงในระดับไหน
จริงจังขนาดไหน ไม่มีใครที่จะรู้ดีเท่ากับตัวของเราเอง เพราะฉะนั้น
มาถึงวันนี้วันสุดท้าย เรารู้แล้วว่าเป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรมของ
เราแล้วหรือยัง เราได้ยินได้ฟังการบรรลุธรรมของบุคคลอื่นที่มีทั้งภิกษุ
สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้มีบุญทั้งหลายที่กระจัดกระจาย
กันไปทั่วโลก แต่ว่าเราได้เป็นอย่างนั้นกับเขาบ้างแล้วหรือยัง ถ้ายัง
วันพรุ่งนี้ออกพรรษา ก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันไป

ออกพรรษาแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันไป อย่าได้
ว่างเว้นจากการปฏิบัติธรรม ทำไปจนกว่าจะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

ออกบิณฑบาตเป็นเนื่อนาบุญให้ญาติโยม

ทำกันจนกว่ากิเลสอาสวะมันจะหมดสิ้นจากใจของเรา และทำไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรมะลูกนะ

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับพระนวกะบางรูปที่ลางานมาบวชได้เพียงช่วงสั้น ๆ จำเป็นจะต้องลาสิกขา ถ้าหากสามารถอยู่รับกฐินได้ก็ควรจะอยู่รับกฐินนะลูกนะ จะได้ครบถ้วนบริบูรณ์ในการศึกษาเรื่องราวที่เป็นกิจของสงฆ์ แล้วถ้าหากจำเป็นจะต้องลาสิกขา ก็ให้มีความรู้สึกที่ว่า เรายังมีความอาลัยอาวรณ์ต่อผ้ากาสาหวัดสตรี

ให้นึกอธิษฐานในใจหลังจากนั่งสมาธิแล้วว่า เรายังไม่อยากจะพลัดพรากจากผ้ากาสาหวัดสตรีนี้เลย แต่เราลามาได้ช่วงสั้น ๆ เท่านั้นสักวันหนึ่งเมื่อเราหมดภาระทางโลกแล้ว จะกลับเข้ามาสู่เพศสมณะใหม่ และระหว่างที่อยู่ทางโลก เราจะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก ในฐานะได้ผ่านการบวชเรียนมาแล้วหนึ่งพรรษา อย่าให้กลายเป็นบุคคลที่เราได้ยินคำพังเพยว่า บวชเสียผ้าเหลือง คือ บวชมาแล้วหนึ่งพรรษา ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่ดีขึ้นของชีวิตเราเลย อย่าให้ใครหรือตัวเราเกิดความรู้สึกอย่างนี้นะลูกนะ

เมื่อเราลาเพศสมณะไปแล้ว จะยังอยู่ในสายตาของเพื่อนมนุษย์ตลอดเวลา เขาจะดูว่า เรามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือไม่ รักษาศีล ๕ เป็นปกติทุกวัน วันพระเราถืออุโบสถศีล และไม่ขาดในการ

ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา รวมทั้งชักชวนคนมาสร้างผลดีด้วย ถ้าหากทำอย่างนี้ได้ชีวิตของเราจึงจะสมบูรณ์ แม้เราลาสิกขาไปแล้ว ก็เหมือนไม่ได้ลาสิกขา ยังเหมือนกับว่าเราบวชทางใจ เพียงแต่กาย ภายนอกไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์เท่านั้น และแม้ลาสิกขาไปแล้ว ก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

สำหรับผู้ที่ไม่มีความจำเป็นต้องลาสิกขา ก็ขอให้ตั้งใจบวชกันต่อไป เพราะชีวิตใด ๆ ในโลกนี้ แม้ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ **สู่ความเป็นสมณะไม่ได้เลยแม้แต่เพียงนิดเดียว** ดังนั้นขอให้ลูกทุกรูป ได้นำสิ่งที่หลวงพ่อบอกเล่าสู่กันฟังนี้ไปพิจารณา

วันนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูกทุกรูปหยุดใจไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบาย ๆ ขออำนาจแห่งบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์ อำนาจสิทธิเดชของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนในอาภรณ์นิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และมหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ ลังคะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ตลอดจนกระทั่งบารมีที่ได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมตลอดพรรษา

จงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลับกายวาจาใจ ธาตุ
ธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจาก
การเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาปศกดิ์สิทธิ์ วิบากกรรม
วิบากมาร อุปสรรคต่างๆ นานาในชีวิต ให้มลายหายสูญไปให้หมด

ให้ลูกทุกรูปจงเป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา รู้แจ้งเห็นแจ้ง
แทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จงมี
สุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อายุชยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ
สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงห่างไกล ให้มีแต่บัณฑิต
นักปราชญ์เข้ามาใกล้ จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติปฏิบัติปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะ
ทั้งเบื้องต้นท่ามกลางและเบื้องปลาย บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งอรรถและ
พยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้ได้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว
เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้นจงเป็นผลสำเร็จ
จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของ
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐